

Arrest

nr. 135 929 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X,
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger
van haar minderjarige zoon, X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 juli 2014 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. JEENINGA loco advocaat L. MICHIELSEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Odessa (Oekraïne).

U verklaart dat u in 2005 uw man, A.W. (OV X), leerde kennen op de markt waar u werkte als verkoopster.

U zou in Odessa officieel met hem getrouwd zijn op 21 januari 2006.

U verklaart dat uw man regelmatig geslagen werd in Oekraïne. Op een dag zou u op weg naar de kleuterschool waar uw zoontje zat, zijn aangesproken door twee onbekende Oekraïense mannen. Zij

zouden u aangeraakt hebben en geprobeerd hebben u te verkrachten. U verklaart dat ze zeiden dat uw man van een andere afkomst en religie is en vroegen u waarom u geen Russische man kon kiezen in plaats van een Afghaan.

U verklaart dat u kon ontsnappen en dat u na dit incident aan uw man hebt voorgesteld om naar Afghanistan te gaan.

U stelt eind maart 2011 te zijn vertrokken uit Oekraïne. Uw man regelde bij de Afghaanse ambassade in Oekraïne een visum voor u en in een reisbureau boekten jullie tickets naar Afghanistan. Via Azerbeidzjan en Dubai naar Afghanistan gevlogen. In Afghanistan zou de oom van uw man jullie hebben opgehaald op de luchthaven van Kabul en jullie naar zijn huis in de stad Khost (provincie Khost) hebben gebracht.

In Afghanistan zou uw man u gezegd hebben dat u moest doen alsof u doofstom was wanneer er mensen op bezoek waren. De oom van uw man, zijn vrouw en de grootmoeder van uw man, zouden wel geweten hebben dat u kon spreken. U verklaart dat u hen hielp in het huishouden. Op een dag zou uw zontje op het dak van het huis zijn geklommen en zou u in het Russisch naar hem geroepen hebben dat hij van dat dak moest komen. Andere dorpelingen zouden dit gezien hebben en het nieuws zou al gauw verspreid zijn dat u een ongelovige was. Uw man zou in de moskee problemen hebben gehad omdat hij tatoeages had. Hij zou om deze reden geslagen zijn.

U verklaart dat u op bezoek was bij de oom van uw man, S., toen jullie te horen kregen dat de zoon van O. werd vermoord door de Taliban.

Jullie zouden rechtstreeks vanuit het huis van Sater zijn gevlucht naar Pakistan. Hij zou jullie met de auto tot aan de grens hebben gebracht die jullie te voet hebben overgestoken.

In Pakistan zouden jullie 3 weken hebben verbleven. U verklaart dat de smokkelaar rode paspoorten had bezorgd waarmee jullie konden reizen. U verklaart dat u vanuit Pakistan naar Dubai bent gevlogen en vervolgens van Dubai naar een onbekend land. Vanuit dat onbekend land zou u met de auto naar België zijn gereisd.

In België kwam u aan op 14 juni 2011.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u tijdens uw tweede gehoor enkele artikels van het internet neer in verband met de algemene situatie in Oekraïne, één artikel over de situatie van Afghanen in Oekraïne en een afdruk van een forum over racisme in Oekraïne in het algemeen en in Odessa.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u als Oekraïens staatsburger kunt rekenen op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten in geval van problemen.

U hebt uw problemen in Oekraïne echter niet aannemelijk gemaakt.

Wat de geloofwaardigheid en de ernst van de problemen die u zou hebben gehad, ondermijnt is het feit dat u, ook al zou u steeds problemen hebben gehad met burens en mensen die u – en voornamelijk uw man – lastig vielen op straat, steeds in dezelfde wijk bleef wonen (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 5).

Wat betreft uw verklaringen over het aantal keer dat u verhuisd bent binnen deze wijk, dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent zeer vaag zijn.

Behalve het feit dat u om het half jaar of om het jaar verhuisde, kunt u niet met precisie zeggen hoe vaak u effectief verhuisd bent (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 5).

Uw man daarentegen verklaart dat jullie 3 of 4 keer verhuisd zijn (gehoorverslag CGVS man 17/04/2013, p. 11).

Indien u en uw man daadwerkelijk systematisch lastig gevallen werden door buurtbewoners, kan er ook verwacht worden dat u kunt vertellen wie deze mensen zijn. Aangezien u geen enkel idee hebt wie deze mensen zijn, kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent in twijfel worden getrokken (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 24).

Wat betreft de problemen die u met buurtbewoners had, dient er eveneens opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent zeer vaag zijn.

U verklaart dat u vaak werd vernederd en beledigd door uw burens op verschillende plaatsen (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 24).

Zelfs indien mensen u beledigd zouden hebben, dan nog hebt u niet aangetoond dat er hier sprake is van systematische discriminatie die van zeer ernstige aard is dat u internationale bescherming nodig zou hebben.

Wanneer u daarenboven tijdens uw tweede gehoor gevraagd werd wat uw vrees is in Oekraïne, moet u het antwoord schuldig blijven.

U verklaart wel te vrezen dat uw zoon als zoon van een Afghaan als vreemdeling zal worden beschouwd (gehoorverslag CGVS 16/06/2014, p. 8).

Deze vrees is echter louter en alleen gebaseerd op uw vermoedens. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk problemen te hebben gehad omwille van de gemengde afkomst van uw zoon.

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat twee personen u zouden hebben willen verkrachten. U verklaart in dit verband louter en alleen dat deze twee onbekende personen u aanraakten en u wilden verkrachten (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 20).

Over hetgeen zij precies deden blijft u wederom zeer vaag (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 20, 23). Het feit dat u zomaar kon weglopen van deze twee personen, wijst er evenmin op dat zij de bedoeling zouden hebben gehad om u te verkrachten.

Het is eveneens bevreemdend dat, hoewel u totaal geen idee hebt wie deze personen zijn, zij wel onmiddellijk weten dat u die vrouw bent die getrouwd is met een Afghaan en dat zij u omwille daarvan persoonlijk zouden benaderen.

Aangezien u zelf niet kunt vertellen of er nog veel andere Afghanen wonen in de wijk waar u woonde en of er nog andere gemengde huwelijken zijn, lijkt het eigenaardig dat volledige buitenstaanders alles zouden weten over uw gezinssituatie (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 21).

Wat betreft deze verkrachtingspoging, dient er evenwel opgemerkt te worden dat u niet eens een klacht hebt ingediend (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 23).

U legt evenmin een document neer dat kan aantonen dat u bij andere incidenten – bijvoorbeeld wanneer uw man werd geslagen – wel beroep deed op de Oekraïense autoriteiten. Ook al zou uw man verschillende keren zijn opgenomen in het ziekenhuis omwille van verwondingen die hij opliep tijdens gevechtjes op straat met racistische Oekraïners, toch legt u hier ook geen document van neer (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 22).

Aan deze verklaringen kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht.

Ook wanneer u wordt gevraagd hoe vaak u naar de politie ging, blijft u vaag.

U verklaart in dit verband dat zij u niet hielpen en dat u had begrepen dat het zinloos was.

Wanneer u echter gevraagd wordt wat u dan precies ging aangeven, verklaart u dat u het niet meer kunt herinneren, maar dat het iets te maken had met mishandelingen, maar dat u het niet concreet kunt vertellen (gehoorverslag CGVS 17/04/2013, p. 22-23).

Ook deze vage verklaringen doen afbreuk van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van voorgaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die er op zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar Oekraïne een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U legt geen enkel document neer dat uw identiteit, nationaliteit, reisweg of problemen kan staven.

Ook dit doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er kan immers verwacht worden dat een asielzoeker zijn/haar best doet om zoveel mogelijk bewijsstukken neer te leggen.

Zelfs wanneer u meer dan een jaar later opnieuw wordt opgeroepen op het CGVS voor een gehoor, kunt u nog steeds geen documenten neerleggen die uw identiteit, nationaliteit, reisweg of problemen kunnen staven.

De krantenartikels die u neerlegt zeggen louter en alleen iets over de algemene situatie in Odessa en niets over uw persoonlijke situatie.

De gesprekken in een forum over buitenlanders in Oekraïne, zeggen evenmin iets over uw persoonlijke situatie. Het is bovendien geen objectieve informatie.

Wat betreft de actuele algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie beschikt de Commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge, doch kan gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van

de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) duidelijk worden vastgesteld dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied. Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in Odessa, uw verblijfplaats, na enkele kortstondige gewelddadige incidenten eind april en begin mei 2014 actueel als kalm wordt omschreven. Af en toe vinden betogingen plaats waarbij beperkte schermutselingen niet uitgesloten zijn.

Zodoende kan de actuele situatie in Odessa op geen enkele wijze worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, kan in uw hoofde geen vermoeden van een gegronde vrees op vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming worden weerhouden.

Tot slot wordt er opgemerkt dat uw echtgenoot, A.W. (OV 6.828.300), de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Gelet op het feit hij over de Afghaanse nationaliteit beschikt, werd zijn vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld.

Uw vrees wordt beoordeeld ten aanzien van uw land van herkomst, Oekraïne.

Er dient tenslotte nog eens te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan totaal ongeloofwaardig zijn.

U en uw echtgenoot hebben de documenten over dit verblijf achtergehouden en uw verklaringen over uw verblijf zijn dermate vaag en weinig gedetailleerd dat zij verder de geloofwaardigheid van uw vermeend verblijf in Afghanistan ondermijnen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat mevrouw getrouwd is met een in België erkend vluchteling, A.W. (OV 6.828.300)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 juli 2014 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), een schending van de artikelen 48/3 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 4 § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, een schending van de materiële motiveringsverplichting en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Zij voert tevens de manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster laat gelden dat de beslissing van 1 juli 2014 van de commissaris-generaal de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) schendt, alsook de artikelen 9 en 10 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) en de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet.

Verzoekster citeert vooreerst uit de ingetrokken beslissing van 24 juli 2013 inzake verzoekster en stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 3): "Eenheid van gezin zou niet primeren boven eigen veiligheid. In welk artikel/welke wet primeert de eigen veiligheid boven eenheid van gezin? Verzoekster vraagt zich af op welke rechtsgrond het CGVS zich baseert. Waar moet het zontje naartoe? Het kind staat bij op de

asielaanvraag van de moeder. Het zoontje zou in België kunnen blijven bij de vader die erkend is als vluchteling en in België verblijft. Het kind krijgt immers altijd het verblijfstatuut van de ouder met het meest gunstige statuut als de ouders niet gescheiden zijn. De moeder zou moeten terugkeren naar Oekraïne. Dit is in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 22bis van de grondwet.

Zij wijst erop dat haar echtgenoot, met wie zij een zoontje heeft, in België wél erkend werd als vluchteling.

Dienaangaande haalt zij aan uit artikel 8 EVRM en de slotakte bij het Vluchtelingenverdrag.

Volgens haar zou het (zie p. 5) *“een bijzonder schrijnende verscheuring zijn om verzoekster uit te wijzen naar Oekraïne terwijl de vader in België erkend is als vluchteling en het zoontje ook deze status verkrijgt”*.

Zij voert aan dat er voor kinderen de waarborg is *“om niet tegen hun wil gescheiden te worden van de ouders”*, wat in het IVRK werd vastgelegd. Verzoekster stelt dat *“de gunstigste situatie wordt toegepast op het hele gezin”* en dat *“als (haar echtgenoot) het statuut van vluchteling krijg dan moeten ook verzoekster en hun zoontje dit statuut toegekend”*.

Verzoekster is verder van oordeel dat (zie p. 5) verschillende risicoprofielen niet worden ontkend door de commissaris-generaal.

Ten aanzien van Oekraïne geeft verzoekster aan dat ze *“meermaals het slachtoffer (zijn) geweest van racistische aanvallen”*, omwille van de Afghaanse origine van haar echtgenoot, en dat zij vreest bij een terugkeer naar haar land van herkomst hiervan opnieuw het slachtoffer te worden.

Zij vindt het verder onjuist dat de bestreden beslissing stelt dat zij het antwoord schuldig bleef wanneer haar op het Commissariaat-generaal gevraagd werd wat zij vreest bij een terugkeer naar haar land; zij voert aan dat zij (zie p. 6) *“heeft uitgelegd waarom zij problemen heeft gehad in Oekraïne omwille van de Afghaanse afkomst van haar echtgenoot”*.

Aangaande het bestaan van racisme en mensenrechtenschendingen in Oekraïne, wijst zij op rapporten van 2012 en 2013 van *“Human Rights Watch”*, op een arrest van het EHRM, op een rapport van *“Amnesty International”* van 2008, op een artikel van 8 augustus 2013 en op een website.

Vervolgens gaat verzoekster in op haar vrees ten aanzien van Afghanistan gezien (zie p. 6) *“verzoekster getrouwd (is) met een Afghaan en de terugkeer ten aanzien van Afghanistan bekeken (moet) worden waar ze woonden voor verzoekster naar België kwam”*.

Volgens verzoekster is de bestreden beslissing (zie p. 10) *“op vele vlakken niet afdoende gemotiveerd”*.

Zij wijst dienaangaande op artikel 62 van de vreemdelingenwet, op artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van UNHCR.

Zij stelt dat de commissaris-generaal *“door het zoeken naar (irrelevante) tegenstrijdigheden”* het redelijkheidsbeginsel schendt.

Volgens haar vereist het EHRM (zie p. 11) *“geen totale coherentie”* van asielzoekers en aanvaardt het EHRM *“een zekere incoherentie in hun verklaringen en voortgebrachte documenten voor zover deze onduidelijkheden niet de algemene geloofwaardigheid van het asielverhaal aantasten”*.

Dat verzoekster niet met precisie kan zeggen hoeveel keer ze verhuisd zijn in Oekraïne en dat ze in dezelfde wijk zijn blijven wonen ondanks de systematische aanvallen op haar echtgenoot, wijt zij aan het feit dat zij (zie p. 11) *“geen aantallen wil zeggen uit schrik verkeerde verklaringen af te leggen jaren na de verhuizingen en doordat de buurt waarin ze woonden groot is en verzoekster en haar echtgenoot een eigen zaak hadden die voor een inkomen zorgde en die ze niet zomaar konden achterlaten”*.

Over de poging tot verkrachting legt verzoekster uit dat de huidskleur van haar echtgenoot en van hun zoontje voor zich spreekt en aangezien zij niet geholpen werd door de overheidsinstanties omwille van de afkomst van haar man is het volgens haar *“logisch dat ze geen aangifte deed van de poging tot verkrachting”*.

Dat zij nog steeds geen documenten kan neerleggen duidt er volgens haar *“enkel op dat zij geen bewijsstukken heeft”*.

Zij legt uit dat de paspoorten verbrand werden in Afghanistan uit schrik voor de taliban, dat zij vooral bezig was *“met de veiligheid van haar kind eerder dan met de documenten”* en dat zij niet naar de Oekraïense ambassade durft te gaan *“uit vrees voor represailles”*.

Waar haar vlucht naar Afghanistan door de commissaris-generaal als ongeloofwaardig wordt afgedaan, wijst verzoekster erop dat haar echtgenoot wél als vluchteling werd erkend in België, (zie p. 11) *“hoogstwaarschijnlijk gebaseerd op zijn Afghaanse nationaliteit en zijn recente verblijf in Afghanistan”*. Zij vindt het dan ook (zie p. 12) *“onbegrijpelijk dat aan het verhaal van verzoekster geen geloof wordt gehecht”*.

Verzoekster wijst op *“de dreigbrief van de Taliban die verzoekster en haar man hebben ontvangen”* maar waarover *“met geen woord (wordt) gerept in de beslissing”*, terwijl in deze brief *“staat zwart op wit dat de Taliban het gezin willen doden omdat verzoekster een Russische en Christelijk is”*.

Verzoekster gaat verder in op het feit dat zij de naam van de tante en grootmoeder van haar echtgenoot niet kent, op de kennis van haar echtgenoot over de veranderingen in de stad Khost, op haar desinteresse in Khost en op de situatie in Afghanistan.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van artikel 22bis van de Grondwet.

Aangaande de situatie in Oekraïne, verwijst zij naar het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken en naar artikelen van 3 mei 2014, 5 mei 2014, 2 mei 2014 en 21 juli 2014, over het geweld in Odessa in mei 2014.

Zij besluit dat de situatie in Oekraïne momenteel explosief is en dat haar de subsidiaire bescherming moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat verzoekster in op de situatie in Afghanistan en Kaboel.

Zij besluit dat zij, indien zij zou moeten terugkeren naar Khost of Kaboel in Afghanistan, een ernstige bedreiging van haar leven riskeert omwille van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Afghanistan.

Verzoekster vraagt aan de Raad om van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen zodat onderzoek kan worden gedaan naar de toestand voor verzoekster in Afghanistan in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“ANSO rapport eerste kwartaal 2013, p 9-10-11”*, *“Rapport UNHCR 6 augustus 2013 “UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN”*”, *“Dreigbrief Taliban”*, *“Rapport van Amnesty International : « Ukraine : government must act to stop racial discrimination », 2008”*, *““Dozen dead as Ukraine conflict spreads south to Odessa”, 3.05.2014”*, *“Ukraine conflict creeps into crucial city of Odessa”*, *““Bloedbad in Oekraïense stad Odessa”, 2.05.2014”*, *““Racism and assaults: African students' daily struggle in Ukraine”, 8.08.2013”* en *““Ukraine: displaced people need urgent help”, 21.07.2014”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst vooreerst op artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van verzoekster of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoekster de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaart de Oekraïense nationaliteit te bezitten.

Uit wat voorafgaat, volgt dan ook dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster dus enkel- moet worden beoordeeld ten aanzien van Oekraïne.

De overwegingen in het verzoekschrift aangaande verzoeksters beweerde vrees ten aanzien van Afghanistan, *“de dreigbrief van de Taliban die verzoekster en haar man hebben ontvangen”* waarover *“met geen woord (wordt) gerept in de beslissing”*, terwijl in deze brief *“staat zwart op wit dat de Taliban het gezin willen doden omdat verzoekster een Russische en Christelijk is”*, het feit dat verzoekster de naam van de tante en grootmoeder van haar echtgenoot niet kent, de kennis van haar echtgenoot over de veranderingen in de stad Khost, haar desinteresse in Khost en de situatie in Afghanistan, zijn derhalve irrelevant.

Het bij het verzoekschrift gevoegde *“ANSO rapport eerste kwartaal 2013, p 9-10-11”*, het *“Rapport UNHCR 6 augustus 2013 “UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE*

INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN” en de “*Dreigbrief Taliban*” hebben betrekking op verzoeksters relaas ten aanzien van Afghanistan en zijn bijgevolg evenmin dienstig.

De Raad hecht geen geloof aan de problemen die zich in hoofde van verzoekster in Oekraïne zouden hebben afgespeeld, gezien:

- (i) verzoekster steeds in dezelfde wijk bleef wonen (zie het verhoorverslag van 17 april 2013, p. 5), ook al zou zij problemen hebben gehad met burens en mensen die haar en haar man lastig vielen op straat;
- (ii) haar verklaringen over het aantal keer dat zij verhuisd is binnen deze wijk zeer vaag waren (zie het verhoorverslag, p. 5);
- (iii) haar verklaringen over deze problemen vaag waren en zij niet wist wie deze buurtbewoners precies waren (zie het verhoorverslag, p. 24);
- (iv) verzoekster niet aantoont dat er *in casu* sprake is van systematische discriminatie die aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt;
- (v) verzoekster geen idee had wie de personen zijn die haar probeerden verkrachten en haar overige verklaringen hieromtrent eveneens vaag zijn (zie het verhoorverslag, p. 20, 23);
- (vi) hoe dan ook niet wordt aangetoond dat verzoekster eerst alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in haar eigen land, gelet op het feit dat zij omwille van voornoemd incident geen klacht heeft ingediend (zie het verhoorverslag, p. 23), dat zij geen document neerlegt waaruit blijkt dat zij bij andere incidenten wel beroep deed op de Oekraïense autoriteiten en dat zij vage verklaringen aflegde over hoe vaak en waarom zij wél naar de politie zou zijn gegaan (zie het verhoorverslag, p. 22-23);
- (vii) verzoekster geen bewijs neerlegt van de verschillende opnames van haar echtgenoot in het ziekenhuis omwille van verwondingen die hij zou hebben opgelopen tijdens gevechtjes op straat met racistische Oekraïners (zie het verhoorverslag, p. 22);
- (viii) verzoekster geen enkel document neerlegt dat haar identiteit, nationaliteit, reisweg of problemen in Oekraïne kan staven;
- (ix) uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij niet met precisie kan zeggen hoeveel keer ze verhuisd zijn in Oekraïne omdat zij “*geen aantallen wil zeggen uit schrik verkeerde verklaringen af te leggen jaren na de verhuizingen*”, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Het argument in het verzoekschrift dat ze in dezelfde wijk zijn blijven wonen ondanks de systematische aanvallen op haar echtgenoot “*doordat de buurt waarin ze woonden groot is en verzoekster en haar echtgenoot een eigen zaak hadden die voor een inkomen zorgde en die ze niet zomaar konden achterlaten*”, stelt de Raad vast dat verzoeksters gezin omwille van deze problemen wél naar Afghanistan zijn gevlucht en vervolgens zelfs naar België kwamen, om zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen, terwijl van verzoeksters gezin logischerwijze verwacht kon worden dat ze eerst hun toevlucht in een andere wijk van de stad of een ander landsdeel zochten, alvorens hun land te verlaten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij niet geholpen werd door de overheidsinstanties omwille van de afkomst van haar man waardoor zij “*het logisch (acht) dat ze geen aangifte deed van de poging tot verkrachting*”, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

In casu toont verzoekster echter niet aan dat de Oekraïense staat, noch partijen of internationale organisaties die deze staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade. De loutere bewering dat zij eerder niet geholpen werd door de overheidsinstanties omwille van de afkomst van haar man, wijst er niet op dat verzoekster eerst alle mogelijkheden, bijvoorbeeld bij hogere overheidsinstanties, heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

In haar verzoekschrift laat verzoekster nog gelden dat het feit dat zij meer dan een jaar na haar eerste verhoor, nog steeds geen documenten kan neerleggen erop wijst *“dat zij geen bewijsstukken heeft”*; zij legt uit dat de paspoorten verbrand werden in Afghanistan uit schrik voor de taliban, dat zij vooral bezig was *“met de veiligheid van haar kind eerder dan met de documenten”* en dat zij niet naar de Oekraïense ambassade durft te gaan *“uit vrees voor represailles”*.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze ernstige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoekster geen enkel begin van bewijs voorleggen van haar identiteit, nationaliteit, reisweg of voorgehouden problemen in Oekraïne.

Zij onderneemt in haar verzoekschrift ook geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. Haar uitleg dat de paspoorten verbrand werden in Afghanistan uit schrik voor de taliban, dat zij vooral bezig was *“met de veiligheid van haar kind eerder dan met de documenten”* en dat zij niet naar de Oekraïense ambassade durfde te gaan *“uit vrees voor represailles”* maakt niet aannemelijk dat verzoekster inspanningen heeft gedaan om de bewijzen te trachten bekomen in haar land, desnoods vanuit België, via familie of vrienden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangaande racisme en mensenrechtenschendingen in Oekraïne, wijst op rapporten van *“Human Rights Watch”*, een arrest van het EHRM, een rapport van *“Amnesty International”* van 2008, een artikel van 8 augustus 2013 en een website, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster er nog op dat haar echtgenoot, met wie zij een zootje heeft, in België wél erkend werd als vluchteling.

Dienaangaande haalt zij aan uit artikel 8 EVRM en uit de slotakte bij het Vluchtelingenverdrag.

Volgens haar zou het *“een bijzonder schrijnende verscheuring zijn om verzoekster uit te wijzen naar Oekraïne terwijl de vader in België erkend is als vluchteling en het zootje ook deze status verkrijgt”*. Zij voert aan dat er voor kinderen de waarborg is *“om niet tegen hun wil gescheiden te worden van de ouders”*, wat in het IVRK werd vastgelegd.

Verzoekster stelt dat *“de gunstigste situatie wordt toegepast op het hele gezin”* en dat *“als (haar echtgenoot) het statuut van vluchteling krijg dan moeten ook verzoekster en hun zootje dit statuut toegekend”*. Zij voert een schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, de artikelen 9 en 10 IVRK en de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Waar verzoekster in deze procedure echter heeft verzocht om haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade.

Het principe van eenheid van familie staat immers niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoekster zich niet zonder meer kan steunen op de toekenning van de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot, noch op het bestaan van een gemeenschappelijk kind, teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De verwijzing naar artikel 8 EVRM is derhalve niet relevant, gezien de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, ter zake immers niet toelaat tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 9 en 10 IVRK betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of deze bepalingen directe werking hebben, de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt en er evenmin toe strekt de in het verdrag opgesomde rechten aan de zoon van verzoekster te ontzeggen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekster al dan niet aanspraak kan maken op de status van vluchteling dan wel deze van subsidiaire bescherming.

Waar verzoekster verder dienaangaande nog citeert uit de beslissing van 24 juli 2013 en stelt *“Eenheid van gezin zou niet primeren boven eigen veiligheid. In welk artikel/welke wet primeert de eigen veiligheid boven eenheid van gezin? Verzoekster vraagt zich af op welke rechtsgrond het CGVS zich baseert. Waar moet het zontje naartoe? Het kind staat bij op de asielaanvraag van de moeder. Het zontje zou in België kunnen blijven bij de vader die erkend is als vluchteling en in België verblijft. Het kind krijgt immers altijd het verblijfstatuut van de ouder met het meest gunstige statuut als de ouders niet gescheiden zijn. De moeder zou moeten terugkeren naar Oekraïne. Dit is in strijd met de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 22bis van de grondwet”*, stelt de Raad vast dat deze beslissing ingetrokken werd en dat het huidig beroep gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal inzake verzoekster van 1 juli 2014.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in verzoeksters regio van herkomst geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“COI Focus: Ukraine. Situation de sécurité dans la région de Odessa”* van 27 mei 2014 en *“International Protection Considerations related to developments in Ukraine”* van UNHCR dd. maart 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier- en *“COI Focus: Ukraine. Situation de sécurité dans la région de Odessa”* van 8 augustus 2014 en *“International Protection Considerations related to developments in Ukraine - Update I”* van UNHCR van juli 2014 -door de commissaris-generaal toegevoegd aan zijn verweernota-, stelt de Raad immers vast dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied.

Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in Odessa, verzoeksters verblijfplaats, na enkele kortstondige gewelddadige incidenten eind april en begin mei 2014 actueel als kalm wordt omschreven. Af en toe vinden betogingen plaats waarbij beperkte schermutselingen niet uitgesloten zijn.

De Raad besluit dan ook dat de actuele situatie in Odessa niet kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De bij het verzoekschrift gevoegde artikelen van 3 mei 2014, 5 mei 2014, 2 mei 2014 en 21 juli 2014 over Odessa in mei 2014 tonen niet aan dat voornoemde actuelere informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie als zij die betwist, niet correct is.

Haar verwijzing naar het reisadvies op de website van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken is niet dienstig.

Een reisadvies is gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Gezien de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, getoetst moet worden ten aanzien van het land van de nationaliteit van verzoekster, *in casu* Oekraïne, is er geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen zodat onderzoek kan worden gedaan naar de toestand voor verzoekster in Afghanistan in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals aangevoerd in het verzoekschrift.

Verzoeksters overwegingen aangaande de situatie in Afghanistan en Kaboel is derhalve evenmin relevant.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE